

Ekklesia . . .

TO THE ROOTS OF BIBLICAL HOUSE CHURCH LIFE

Chapter 01

Swedish

Translated by Lars Widerberg

Ekklesia

Till rötterna – livet i husförsamlingen

Stephen Atkerson

1.

Apostolisk tradition – föråldrad?

Tänk er en nyss planterad församling i, låt oss säga, Alexandria i Egypten under det första århundradet, som sätter sig ned tillsammans för att skriva till församlingen i Jerusalem. Föreställ er att denna nya församling består av judiska troende som fått ta del av evangeliet under ett besök i Jerusalem. Nu var de tillbaka i Alexandria och var inte klara över vad de skulle göra med sin nyfunna tro. I sitt brev till apostlarna ställer de upp en rad frågor om församlingslivet:

”Kära Apostlar . . .

Varför kommer man samman som ett Guds folk?

Vad ska vi göra under våra samlingar?

Hur ofta ska vi träffas?

Spelar det någon roll var vi möts?

Ska vi bygga ett tempel som det som finns i Jerusalem? Eller åtminstone en synagoga?

Hur ska församlingsstyret se ut?

Hur ska vi bedöma om en person är lämplig som ledare?

Behöver vi några ledare?

Vad är syftet med Herrens måltid?

Hur ska man äta denna måltid?

Hur tror du att de tolv apostlarna skulle ha svarat på ett sådant brev? Skulle de ha sagt att varje församling var fri att göra som de ville? Att alla dessa nya församlingar skulle be och sedan följa den Helige Andes ledning? Att varje församling skulle få vara unik och annorlunda, fri från påverkan från de andra? Eller, skulle apostlarna ha svarat med precisa instruktioner? Med ett särskilt mönster? Med en bestämd agenda? Med otvetydiga riktlinjer?

Dessa frågor har ställts om och om igen bland de troende under 2000 år. Hur ska man se på och tolka dessa apostoliska mönster för församlingens ordning? Ska man se den ordning som

den första församlingen höll fast vid som en valmöjlighet eller är den bindande också för oss? Är apostlarnas mönster och tradition intressant historia, eller konstituerar deras modell norm och standard för varje församling?

Vårt problem är komplext och sammansatt därför att Nya Testamentet knappast innehåller något i form av direkta befallningar när det rör församlingens form. För närvarande är det populärt att avfärda Nya Testamentets mönster och klassa dem som tillvalsmöjligheter. Gordon Fee och Douglas Stewart säger i sin bok "How To Read The Bible For All Its Worth", "Vårt antagande är att om inte Bibeln uttryckligen säger att vi måste göra något på särskilt sätt, kan det som är skildrat eller beskrivet inte ange norm, (sid. 97, första utgåvan). Detta är en generaliserad sanning men ändå direkt tillämpbar i många fall. Ingen av oss skulle föreslå att någon skulle följa Jeftas exempel i Dom 11. Frågeställningen är huruvida Bibeln klart dirigerar oss att följa och kopiera de mönster för församlingens liv som beskrivs i Nya Testamentet.

Anta att vi accepterar föreställningen att Nya Testamentets mönster inte är ämnade att stå som norm. Vad skulle detta leda till?

Vi skulle kunna bygga en stor och rikt utsmyckad katedral för våra samlingar.

Vi skulle kunna samlas till vår främsta sammankomst på tisdagar, i stället för på Herrens dag.

Vi skulle kunna träffas en gång i månaden i stället för en gång pr vecka. Det skulle passa den moderna generationen som inte är särskilt förtjust i förpliktelser.

Vi skulle kanske välja att inte ha några ledare alls – inga pastorer, inga diakoner, inga äldste – eftersom det inte finns någon direkt instruktion i Nya Testamentet om att ha ett sådant ledarskap.

Man skulle kunna strunta i att ha ledare över huvud taget eftersom det inte finns något specificerat ord om församlingsstyrets utseende. Vi kunde välja anarkin som styresform. Var och en skulle kunna göra vad han själv anser vara rätt, som en uppfyllelse av Dom 21:25.

Man skulle kunna fira Herrens måltid vart tionde år eller så. Man vill ju inte att denna särskilda samvaro ska trivialiseras genom ständigt upprepande och därmed förlora sin betydelse.

Eftersom Nya Testamentet inte tydligt förbjuder det skulle vi kunna öka medlemsskaran genom att döpa småbarn, eller till och med de avlidna – 1 Kor 15:29.

Nyomvända skulle kunna organiseras i löst sammansatta bibelstudiegrupper, inte i församlingar, eftersom Nya Testamentet inte bestämt säger att vi måste komma samma som församlingar.

Naturligtvis skulle ett sådant förfarande vara absurt. Men tekniskt sett skulle det inte bryta mot någon anmaning i någon bibeltext. Det som skulle gå förlorat är den enkla yttre ram och form som församlingens liv antar i Nya Testamentet. Våra församlingar har tagit till sig och använder några av dessa enkla mönster, men inte alla. Frågan är, varför är det så?

Vad vi argumenterar för är överensstämmelse och kontinuitet.

Vi menar att apostlarna hade ett bestämt mönster efter vilket de formade församlingar.

Vi håller också före att alla församlingar ska förbli vid alla delar av detta apostoliska mönster så länge som församlingen som helhet existerar här – således är också vi inkluderade i denna efterföljelse.

Logiskt att hålla fast vid apostolisk tradition

I 1 Kor 4:14-17 läser vi om hur Paulus planerade att sända Timoteus till Korint. Paulus ville att Timoteus skulle påminna församlingen om hans sätt att leva för att de sedan skulle leva

likadant. Paulus skrev; ”Därför ber jag er: bli mina efterföljare. Timoteus, mitt älskade och trofasta barn i Herren, sänder jag nu till er. Han skall påminna er om vad jag undervisar i Kristus Jesus, det jag överallt lär ut i alla församlingar.”

Lägg märke till hur aposteln understryker undervisandets enhetlighet och likformighet, lika för alla församlingar. Hans liv i Kristus var i överensstämmelse med det som han formulerade i sin undervisning överallt i alla församlingar. Allt som sades och utfördes bar inom sig integritet och ordning. Det växte fram en enhetlighet i församlingarnas former utifrån hans undervisning. Hans tro bestämde hans beteende. Hans lära bestämde hans skyldigheter. På samma sätt skapade apostelns tankar rörande församlingens ändamål och funktion en form och ett mönster till stabil grund för dess arbete. Således är det logiskt att hålla sig till detta apostoliska grundmönster.

Om någon förstod och hade grepp om församlingens syfte, så var det dessa apostlar. De var handplockade och hade alla gått igenom särskild träning i gemenskapen med Jesus under tre års tid. Sedan hade Herren, efter uppståndelsen, umgåtts med dem under en fyrtio dagar lång period. Efter detta sände Jesus den Helige Ande för att fortsätta undervisandet, för att ge dem ytterligare insikt – Joh 14-16. Allt detta som Jesus hade lärt dem om församlingen, återspeglades naturligtvis i hur de sedan formade dessa nybildade grupper.

I Tit 1:5 skrev Paulus: ”När jag lämnade dig kvar på Kreta, var det för att du skulle ordna vad som ännu återstod att ordna. . .” Här är det tydligt att apostlarna hade ett särskilt mönster efter vilket allt i församlingarna skulle ordnas. Dessa församlingar lämnades inte att försöka finna sitt eget sätt att vara församling. Det fanns uppenbarligen ett mönster, en ordning, ett gemensamt sätt för församlingarna att ta efter: I 1 Kor 11:34 skrev Paulus: ”Om det övriga skall jag förordna, när jag kommer.” ”Allt det andra skall jag ge er föreskrifter om när jag kommer.”

J. L Dagg formulerade det så här skarpsinnigt: Apostlarna har med hjälp av exempel undervisat oss om hur vi ska forma församlinglivet och hur vi ska leda gudsfolket. Vi har ingen rätt att förkasta deras instruktioner och med spetsfundigheter insistera att endast uttryckliga befallningar binder oss. I stället för att välja att vandra efter egna påfund skulle vi söka vår glädje i att vandra i fotspåren efter dessa heliga av vilka vi har mottagit Ordet. . . respekt för Anden, vilken ledde dem, skulle förmå oss att föredra deras sätt att leda församling framför de formler vilka våra underlägsna tankar klarar att framställa.” (Manual of Church Order).

Trohet till apostolisk ordning – värd att äras

I 1 Kor 10:31-11:1 manar Paulus korintierna att följa hans exempel: ”Om ni äter eller dricker eller vad ni än gör, så gör allt till Guds ära. Väck inte anstöt vare sig hos judar eller greker eller i Guds församling. Själv försöker jag i allt foga mig efter alla och söker inte mitt eget bästa utan de mångas, för att de skall bli frälsta. Följ mitt exempel liksom jag följer Kristi exempel.”

Det omedelbara sammanhanget som denna sekvens står i, handlade om att ”söka de mångas bästa” för att kunna föra dem till frälsning. Ordet följa – i Kor 11:1 – härleds ur det grekiska ordet ”mimiatai”, som är roten till vårt ”mimik”. Paulus ville att de kristna i Korint skulle imitera honom, mima hans beteende. Tydligt klarade de detta ganska väl i vissa avseenden. Vi ser det i nästa vers: ”Jag berömmar er för att ni tänker på mig i allt och håller fast vid den

undervisning som jag har fört vidare till er.” Vi bör notera att ordet undervisning här gärna kan översättas med ”ordning” eller till och med ”tradition”.

Vad är en tradition, en sed, ett upprepat beteende enligt vana och hävd? Det vanliga ordet för undervisning i grekiskan är didaskalia, men det är inte detta ord som används i denna vers. Istället används ordet paradosis – ordning och rutiner som upprepas, tradition. En tradition är något – information, vana eller sedvänja, som förs vidare led efter led. Det är ett tankens och beteendets mönster som går i arv. En enkel definition skulle kunna skrivas så: ”De ting som folk gör på regelbunden basis”. Samma ord i verbform används i 1 Kor 11:23 när Paulus talar om Herrens måltid. Detta ”som jag meddelade er”. Kärnpunkten är att något förs vidare från generation till generation.

Se sedan på det lilla begreppet ”i allt” så som Paulus använder det i 1 Kor 11:2. Det betyder ”allt som finns att säga”, ”allt som existerar”, ”allt som hör till detta ämne”. När Paulus använde ordet ”allt”, vad tänkte han då på? Hur står detta lilla ord i förhållande till församlingsordning? Hans bruk av ordet ”allt” leder oss att förstå att han talade om så mycket mer än vad förmaningen i 1 Kor 10:31-11:1 innehåller – vilken hade med evangeliserandet att göra. Paulus höll ju faktiskt på att gå över till ett helt annat och helt nytt ämne – kvinnors hår och skylandet av håret som ett tecken på auktoritet och underordnande.

Till sist, vad säger orden ”såsom de är er givna”, (1917), om graden av korintieförsamlingens villighet att foga sig efter den ordning som Paulus ställt upp? De tog tydligen fasta på varje liten del av det som sagts dem – tala om fotokopieringseffekt. Paulus berömde dem för att de höll sig till och höll fast vid den tradition, den ordning, som han delgivit dem. Apostlarna väntade sig uppenbarligen att församlingarna skulle ta efter denna ordning som de hade etablerat.

Det är intressant att se på den paradox som finns i detta sammanhang. Samma ord – paradosis – som Paulus använder i 1 Kor 11:2 användes av Jesus i Matt 15:1-3. Jesus sa till fariséerna: ”Varför bryter ni mot Guds bud för era stadgars skull?” Det är värt att notera att Jesus fördömde fariséernas tradition men Paulus berömde korintierna för deras vilja att följa apostlatraditionen. Den judiska traditionen bröt mot Guds befallningar. Den apostoliska traditionen står ens med Herrens befallning. Att hålla sig till apostlarnas församlingsordning är följdriktigt berömvärt efter samma mått som korintiernas efterföljd.

Trohet till apostolisk ordning – dess allmängiltighet

Det är också betydelsefullt att se hur Paulus tystade munnen på dessa som ifrågasatte den ordning som skulle finnas i församlingarna just genom att visa att den var allmängiltig: ”Men om någon har lust att strida om detta, så skall han veta att vi inte har en sådan sed, inte heller någon av Guds församlingar.” 1 Kor 11:16.

Denna utsaga var ämnad att sätta punkt i det argumenterande som dessa stridslystna höll på med. Tydligen hade man fört fram och eftertryckligt hävdade en ordning som tillämpades på samma sätt överallt och som skulle upprätthållas och användas av alla på alla platser. Sålunda visar 1 Kor 11:16 i ytterligare grad på den enhetlighet som skulle råda i de nytestamentliga församlingarna. Det ligger bortom ramen för detta studium att se på frågan om kvinnornas hår och auktoritetsfrågan som hängde samman därmed. Den springande punkten är att Paulus förväntade att alla församlingar skulle handla likadant. Själva upptäckten att man bröt av mot mönstret skulle vara tillräckligt för att förstå att man behövde korrigera kurs.

I 1 Kor 14:33-34 nämner Paulus något annat som var brukligt i ”alla” församlingar. ”Liksom kvinnorna tiger i de heligas alla församlingar skall de tiga i era församlingar. De får inte tala utan skall underordna sig, som också lagen säger.” Vi tar inte heller nu upp denna enskilda sakfråga – en i sig väsentlig sak att se på och komma tillrätta med, men vi noterar återigen hur Paulus lyfter fram det allmängiltiga mönstret som gäller för varje församling och som formar fundament för enhet och endräkt.

Till sist, se hur Paulus tillrättavisar den korintiska församlingen i 1 Kor 14:36, ”Är det kanske från er Guds ord har gått ut? Eller har det kommit bara till er?” Det rättframma svaret på båda frågorna är ”Nej”. Detta står som en markör i raden och pekar på den gemensamma ordning som alla dessa församlingar skulle hålla sig till. Åtminstone några i korintieförsamlingen trodde sig ha rätt att vara och göra annorlunda. Men, det förväntades att alla församlingar skulle upprätthålla samma form i sina samlingar. Fasthållandet vid den apostoliska traditionen var allmängiltigt.

Jim Elliot, missionär och martyr, skrev, ”Kärnpunkten är huruvida Gud har uppenbarat ett universellt förhållningssätt för församlingen i Nya Testamentet. Om han inte har det kan man använda vilken metod man vill så länge den fungerar. Men jag är övertygad om att inget som är Herren så kärt som hans brud skulle lämnas utan precisa instruktioner för uppträdande och vittnesbörd. Jag är också på det klara med att vår moderna kyrka inte i något avseende har närmat sig ett användande av detta mönster för att visa samtiden väg in till Guds syften. Det är av allra största betydelse för mig i min efterföljd om det nu är så att det finns ett sådant mönster, att finna det och använda det och det till varje pris.” (Shadow of The Almighty: Life and Testimony of Jim Elliot).

Trohet till apostolisk ordning – öppnar för Guds närvaro

Gläd er alltid i Herren. Än en gång vill jag säga: gläd er. Låt alla människor se hur vänliga ni är. Herren är nära. Gör er inga bekymmer för något utan låt Gud i allt få veta era önskingar genom åkallan och bön med tacksägelse. Då skall Guds frid, som övergår allt förstånd, bevara era hjärtan och era tankar i Kristus Jesus. Fil 4:4-7.

Huvudpunkten i detta lilla sammanhang är glädjen i Gud och möjligheten till frid oavsett omständigheter.

I de följande verserna, Fil 4:8-9, får församlingen i Filippi del av hemligheten till att kunna ha Gud närvarande i deras mitt. Detta är en hemlighet som kan komma oss till del också. ”För övrigt, bröder, allt som är sant och värdigt, rätt och rent, allt som är värt att älska och uppskatta, ja, allt som kallas dygd och förtjänar beröm, tänk på allt sådant. Vad ni har lärt och tagit emot, hört och sett hos mig, det skall ni göra. Då skall fridens Gud vara med er.” Fil 4:8-9. I vers 9 instrueras gudsfolket i Filippi att fortsätta att praktisera allt som de redan hade sett hos och hört av Paulus. Skulle inte detta också kunna inkludera det vi ser i Nya Testamentet av det som hörde församlingens ordning till. Att inte bry sig om den apostoliska traditionen är att låta bli att bry sig om Gud välsignelse. De församlingar som tar upp Nya Testamentets mönster kommer att kunna uppleva så mycket mer av Guds närvaro.

Watchman Nee skrev i sin ”The Church And The Work: Rethinking The Work” följande: ”Apostlagärningarna är begynnelsen till kyrkohistorien, och församlingen på Paulus tid är begynnelsen till Andens verk. . . vi måste återvända till denna begynnelse. Endast det som Gud ställer upp i begynnelsernas tider visar Guds vilja och syfte, endast detta kan vara vårt föredöme. Begynnelserna anger Guds standard och är vår mönsterbild. Gud har uppenbarat

sin vilja, inte endast genom befallningar men också genom att låta särskilda mönster formas i sin församling så att man i efterföljande tider kan se tillbaka på dessa och därmed förstå hans plan och vilja.”

Trohet till apostolisk ordning – anbefalld

I 2 Tess 2:15 instruerades församlingen i Tessalonika att ”stå fasta och håll er till de lärdomar ni har fått, muntligt eller genom brev.” Här befalls församlingen att hålla sig till apostlarnas sed och sätt antingen de hade fått ta del av detta muntligt eller skriftligt. Apostlarna är ju inte kvar här till att tala med oss personligen. Men vi har deras skrivna instruktioner. Innehållet i 2 Tess 2 refererar främst till ändtiden och dess händelsekedja, men står också direkt tillämpligt på vår hållning till tillämpandet av direktiven för församlingens form.

Många är intresserade av den apostoliska traditionen som historisk dokumentering men uppfattar den inte som en enhetlig befallning till församlingen. Men vad omfattar denna lilla sekvens i 2 Tess 2:15? Är trohet till och tillämpning av den apostoliska traditionen anbefalld eller är den endast föreslagen som valmöjlighet? Den ska utan tvivel uppfattas som en befallning, som en bindande instruktion. Vi ska vara apostlarnas efterföljare, inte endast i fråga om lära och teologi men också i tillämpningen av deras ordning för församlingen.

Vi ser samma slags hållning och argumentation i 2 Tess 3:6-7, ”Bröder, vi uppmanar er i vår Herre Jesu Kristi namn att hålla er borta från varje broder som lever oordentligt och inte följer de lärdomar som de har fått av oss. Ni vet själva hur man bör följa vårt exempel.”

Sammanhanget formulerar arbetets etik och kommenterar slöhet och lättja, men bär också en notering om den ordning, den tradition, som dessa enskilda delar innefattas av. Apostlarna lade ner ett enhetligt mönster som skulle tillämpas i alla delar i alla livets förhållanden.

Stadga och överensstämmelse

Hur kan vi sammanfatta Guds intresse av att vi i våra församlingar är trogna mot och följer Nya Testamentets mönster för form och ordning? Det framgår tydligt att det som utgjorde norm för alla församlingarna i Nya Testamentet också ska vara regel för dagens församlingar. Jag tror att det var just dessa former som samlade och fokuserade den dynamik som bodde hos de första kristna och som dagens församlingar har saknat så länge.

Om Bibeln uttryckligen instruerar och anbefaller är det självklart att vi måste följa anvisningen. Faktum är att Bibeln föreskriver ett troget fasthållande av apostlarnas tradition. Den verkliga frågan är då inte, ”Måste vi göra som man gjorde på Nya Testamentets tid? Istället frågar vi, ”Varför skulle vi ordna församling på något annat sätt?” Men, om nu Bibeln tigger i något ärende, om det inte finns varken direktiv eller mönster att följa, då har vi frihet att göra som vi vill i enlighet med Andens ledning. Notera noga att vi inte förespråkar en negativ hermeneutik, ett negativt texttolkande, vilket skulle insistera på att om ett särskilt skick och handlande inte finns beskrivet i texterna behöver vi inte bry oss. Vi framför istället en normativ hermeneutisk hållning och menar därför att vi ska hålla oss till den ordning som var klart normerande för den tidiga församlingen.

I de ärende där Bibeln är tyst har vi frihet efter Anden. Romarnas värld är borta för gott. Det är en avsevärd skillnad mellan att hålla sig till dessa apostoliska mönster och att tanklöst kopiera allt som hör till Nya Testamentets värld – att bära sandaler, skriva på pergament, läsa vid oljelampor eller klä sig i toga. Här handlar det om att fokusera på församlingens utseende och funktion. Naturligtvis måste vi också värja oss mot att göra mönster av sådant som inte var eller blev föreskrivande i den första församlingens tid. Till exempel, den kristna

kommuniteten som beskrevs i Apg 4 var en tillfällig företeelse i en enskild församling. Detta kvarstår som valmöjlighet för troende i alla tider men är vare sig en befallning eller ett mönster i Nya Testamentet.

Här följer några huvudpunkter i den apostoliska tradition som nutidens församling måste ta sig an i ett återställande:

1. Herrens måltid, en agape-måltid. 1 Kor 11:17-34.
2. Gemenskap under ätandet av en Herrens måltid varje vecka. 1 Kor 11:17-22.
3. Samvaron runt Herrens bord – huvudanledningen till samlandet. Apg 20:7, 1 Kor 11:33.
4. Samlingar med aktivt deltagande och delande, en interaktiv samvaro, 1 Kor 14:26, 37.
5. Övergripande mål för samlandet: Ett ömsesidigt bifallande och stödjande i mognandets skeden. Apg 2:42, 1 Kor 14:3-5, 12, 26, Hebr 10:24-25.
6. Församlingsstyre efter konsensusprincip – äldste ger understöd, men står inte som styrande ledarfunktion. Luk 22:24-27, 1 Pet 5:1-4.
7. Lokalt tränade och formade ledare. 2 Tim 2:2.
8. Äldstefunktionen – tjänande, pluralistisk, icke-hierarkisk, vuxen ur lokala förutsättningar. 1 Tim 3:1-7.
9. Husförsamlingar, små sammanhang. Rom 16:5, Kol 4:15, Filemon 2.
10. Samlingar regelbundet på Herrens dag. Matt 28:1-7, Apg 20:7, 1 Kor 16:1-4, Upp 1:9-11.
11. Dop endast av troende. Matt 28:19-20.
12. Ett åtskiljande av församling och världsliga myndigheter. Fil 3:20.
13. De pånyttföddas gemenskap. Matt 18:15-20.
14. Barn närvarande i samlingarna. Matt 19:13-15, Luk 2:41-50, Apg 21:5, Ef 6:1-3, Kol 4:16.
15. En umgängesbaserad församling, daglig gemenskap. Apg 2:42.
16. Församlingsväxt och utrustande med hjälp av yttre tjänster. Ef 4:11-13.

Det vi framhäver här är stadga och överensstämmelse. Man följer redan flera av dessa ting i många församlingar, men är inte konsekvent i sin trohet. Återigen undrar vi varför det är så. Denna konsekvens är särskilt betydelsefull eftersom apostlarna förväntade sig att alla församlingar skulle följa i enlighet med det som de tagit emot. Finns det rättfärdigt motiverade undantag för denna efterföljelse?

En äldste i en församling i London, Beresford Job, kommenterar, ”Vi måste se till att vi inte låter bibliskt tillåtna avvikelser från normen, sådana som kan göras på grund av särskilda omständigheter, faktiskt blir vår norm. Låt mig illustrera med hjälp av en dopsituation. Det bibliska dopet är, på samma sätt som den apostoliska regeln för församlingens ordning, en instruktion från Herren. Fast dess tillvägagångssätt inte är beskrivet och bestämt vet vi, utifrån den första församlingens bruk att det utfördes just efter omvändelsen utan större tidsintervall och genom nedsänkning i vatten. Nedsänkandet är självklart, eftersom det grekiska ordet ”baptizo” betyder att sänka ned, att doppa.

Det är rätt och riktigt att besväras av att man slår fast att det går för sig att ändra på detta, antingen det gäller vem som kan bli döpt, dopsättet eller tidpunkten och vi är smärtsamt medvetna om hur denna viktiga handling formligen har massakrerats av kyrkan i alla tider. Vår ståndpunkt är att den som ska döpas enligt undervisningen i Guds ord döps på sin bekännelse av Jesus som Herre och frälsare så snart som möjligt efter omvändelsen och döps genom nedsänkning.

Låt oss nu ta oss an ett scenario där en sängbunden förlamad person kommer till Herren. Ett dop efter nytestamentlig befallning och exempel kommer inte på tal, men det förefaller ändå rimligt att se till att en dophandling med dess dynamiska symbolik och andliga värde ändå kommer till stånd. I en sådan situation hamnar man genast utanför Skriftens lära, men man befinner sig fortfarande inom ramen för dess intention och under Andens välbehag. Här har vi den springande punkten: inget av det jag just har beskrivit kan i något fall tillämpas vid omvändelsen av en fullt frisk person. I varje sådan situation måste man använda det vanliga dopsättet för att vara Herren till behag. Man kan inte heller argumentera för döpan det av en person som inte har gensvarat till Jesus i tro. Det skulle vara en frontalattack på dopets själva natur – även om yttre former skulle stå i enlighet med Skriften.” Så långt Beresford Job.

Darryl Erkel är förespråkare av nytestamentligt församlingsliv och har visat ”faran med att göra nytestamentliga mönster till en ny form av lagiskhet, med hjälp av vilken vi distanserar oss mot och ser ner på andra troende därför att de inte gör saker så som vi tycker att de skulle göras. Vi måste alltid vara noga med att inte ge intryck av att vi menar att deras församling inte duger eller rent av far vilse därför att de inte följer dessa nytestamentliga mönster så noga som vi själva gör. Detta är inget annat än fördärlig stolthet. Å andra sidan, vi ska söka efter tillfällen att respektfullt visa att det finns ett bättre sätt – en väg som bättre lämpar sig för den andliga mognaden hos Guds folk. Nytestamentligt församlingsliv fungerar bäst inom ramen för nytestamentlig församlingsform.”

Minns du det tidigare citatet från professorerna Fee och Stuart där de sa att det som endast är berättat och beskrivet inte kan fungera som norm? I den andra utgåvan av deras bok hade de ändrat sitt uttalande. Det lyder nu, ”Om inte Skriften uttryckligen befäller oss att göra något kan det som är berättat eller beskrivet inte fungera som norm – om det inte på annat sätt kan slås fast att författaren avsåg att det skulle göra så.” (Sidan 106, andra utgåvan). Jag har med detta demonstrerat att apostlarna verkligen lade fast ett mönster för församlingarna att i alla stycken följa. Dessa mönster, apostlarnas ordning och tradition, ligger fast i de nytestamentliga texterna. Det omfattande modifierande av denna ordning som försiggått under många hundra år har inget med apostlatraditionen att göra. Mönstret finner vi i Nya Testamentets text, och endast där.

Apostlarnas lära och senare teologi

När vi nu skapar betoning på vikten av att hålla sig till apostlarnas tradition så som den uppenbaras i Nya Testamentet, är det också betydelsefullt att framhäva apostlarnas undervisning. Författarna till denna bok förespråkar en historiskt förankrad kristen ortodoxi hållad i vinläglar som formats av Nya Testamentets mönster för församlingsliv.

När vi nu vill se en återgång till apostlarnas sätt att leva församling säger vi alls inte att pilgrimsförsamlingens teologi måste förändras. Vi tror att denna historiens församling står rätt i sin teologi. Jesus sa att det var till vårt gagn att han gick bort, för att den Helige Ande skulle få rum att leva bland oss och leda oss. Vårt förtroende för den Helige Andes duglighet att undervisa och leda gudsfolket låter oss dra slutsatsen att då det gäller teologins huvudpunkter har den historiska pilgrimsförsamlingen skaffat sig ett ordentligt fäste.

Dagsländeteologi, tillfälliga nycker och fantasteri, kommer att fortsätta att växa upp som ogräs i en trädgård. Lärovindar framkallade i onda syften kommer alltid att blåsa för att föra dessa som saknar grund än hit, än dit. Dessa utmaningar måste placeras i sitt rätta perspektiv. Vad är det som du helst rensar bort, ett nyss utsläppt teologiskt påhitt som saknar fundament eller den övertygelse som den historiska församlingen bär med sig? Valet står mellan den redan ordentligt prövade tron som bärs av gudsfolket eller isolerade idéer som delas av några få opponenter. Vi definierar enklast irrlära som tankegångar som inte ryms bland de historiska, ortodoxa – av alla kända och erkända, trossatser som fasthållits i allmän konsensus i den kristna församlingen under tvåtusen år.

Eftersom de traditionella kyrkornas trosbekännelser inte är inspirerade av Anden föreligger faran att de ändå är behäftade med fel. Att detta är en klar möjlighet visar sig i att de i vissa stycken skiljer sig från varandra. Det som däremot skulle fånga vår uppmärksamhet är de punkter där dessa står eniga och i överensstämmelse med varandra. Det är naivt, till och med arrogant, att tro att man ska kunna hävda ett litet stycke nyupptäckt ”sanning” viken de andra som ägnat sig åt ordentliga studier förkastar. Vi måste lära oss att odla en historiskt relaterad ödmjukhet och en anda av ömsesidigt underordnande i församlingen som helhet. När herdar och lärare, historiker och enkla män, teologer och lärde alla når samma slutsatser är detta naturligtvis av allra största värde.

Några av de icke förhandlingsbara fundamentala tingen i vår tro är utsagan om treenigheten – detta att Gud existerar som Fader, Son och Helig Ande; att förlåtelse och försoning kan tas emot av nåd genom tro på Jesus – som en gåva på basis av vad han åstadkom på korset i sin ställföreträdande död; att Jesus kommer åter till jorden för att styra; att de döda ska uppstå; att de sextiosex bibelböckerna är Guds inspirerade och ofelbara ord vilka konstituerar slutgiltig auktoritet i alla ting – lära, församlingsordning, familjeliv och personlig helighet.